

kun at omfatte ophævelse i tilfælde af manglende brug af et mærke til at omfatte samtlige gyldighedsbetingelser som nævnt i § 28.

Stk. 1. Administrativ ophævelse kan først finde sted, når registreringsproceduren er afsluttet, hvilket navnlig vil sige, at en begæring ikke kan indleveres, så længe en indsigelse endnu kan fremsættes, eller en verserende indsigelsessag eller ankesag ikke er endeligt afgjort. Enhver kan begære registreringen ophævet. Normalt vil det være en konkurrent, der for selv at kunne anvende et mærke eller kendetegn ønsker en registrering ophævet eller begrænset, men adgangen er ikke begrænset til denne situation. Mærkeindehaveren kan selv begære sin registrering omprøvet, f.eks. hvis der er fremkommet nye oplysninger, efter at mærket er registreret, og de nye oplysninger kan have betydning for, om registreringen er gyldig i fuldt omfang.

Stk. 3. Vedrører en ophævelsesgrund kun en del af de varer og tjenesteydelser, for hvilke mærket er registreret, følger det af § 28, stk. 4, at registreringen skal ophæves for netop disse varer og tjenesteydelser.

Stk. 4. Gennemføres forslaget, vil en varemærkeregistrering fremover kunne ophæves administrativt i samme omfang som ved dom, jf. varemærkelovens § 29. Er den samme varemærkeregistrering genstand for såvel en retssag som en begæring om administrativ omprøvning, vil direktoratet i de fleste tilfælde stille sagen i bero, indtil retssagen er afgjort. Domstolsbehandlingen vil normalt give et sikrere grundlag for at vurdere registrerings gyldighed, idet domstolen også vil kunne tage hensyn til markedsføringsretlige og konkurrenceretlige aspekter. Der kan dog være situationer, hvor en vurdering af en registrerings gyldighed vil kræve en særlig teknisk indsigt, som Patentdirektoratet er i besiddelse af, og hvor en sådan vurdering vil kunne virke procesbesparende i relation til den samtidigt verserende retssag. Det kan f.eks. dreje sig om påberåbelse af hel eller delvis prioritet eller om en international varemærkeregistrerings konvertering til en national retlighed.

Den, der fremsætter en begæring om administrativ omprøvning, skal betale et gebyr for at få taget sagen under behandling. Gebyrets størrelse skal fastlægges ud fra de almindelige principper for gebyrberegning, hvilket vil sige, at det som udgangspunkt er Patentdirektoratets omkostninger i forbindelse med sagsbehandlingen, der skal dækkes ind. Lovforslaget indeholder i § 48, jf. nedenfor under nr. 18, en nærmere bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte de omhandlede gebyrer, herunder regler for tilbagebetaling m.v. Lovforslaget indeholder ingen regler

om fordeling af de sagsomkostninger, som de parter, der er involveret i omprøvningssagen, må afholde. Spørgsmålet blev drøftet under behandlingen af udkastet til lovforslaget i Det Rådgivende Udvalg for Industriel Ejendomsret, idet det blev påpeget, at varemærkeretlige konflikter ofte er omkostningsfulde, og at en behandling ved domstolene vil sikre, at der blev taget stilling til omkostningsfordelingen. Det ligger imidlertid uden for Patentdirektoratets kompetence at tage stilling til sådanne spørgsmål, som, hvis det blev muligt, endvidere ville rejse andre problemer f.eks. i relation til inddrivelse af pålagte sagsomkostninger. Erfaringerne med administrativ omprøvning på patent- og brugsmodelområdet har ikke vist, at den manglende omkostningsfordeling skaber problemer med misbrug af systemet.

Til nr. 14.

Ved indsættelsen af henvisningen til WTO tilpasses loven TRIPS-aftalens art. 1(3) og art. 2(1).

Til nr. 15.

Der er ikke ved ændringen i ordlyden tilsigtet materielle ændringer af retstilstanden. Præciseringen af bestemmelsen tydeliggør implementeringen af Varemærkedirektivet i overensstemmelse med Kommissionens angivelser.

Til nr. 16.

Den ændrede formulering er en konsekvens af den ændring af straffeloven, der blev foretaget ved lov nr. 474 af 12. juni 1996. Der er ikke herved sket ændringer i den hidtidige retstilstand.

Til nr. 17.

§ 43a. Efter bestemmelsen udpeges Sø- og Handelsretten til EF-varemærkedomstol i første instans, jf. EF-varemærkeforordningens art. 91, stk. 1.

I overensstemmelse med retsplejelovens almindelige instansfølge udpeges Højesteret til EF-varemærkedomstol i anden instans.

§ 43b. Efter bestemmelsen skal forbud vedrørende et EF-varemærke, der efter rekvirentens begæring alene skal gælde her i landet, jf. forordningens art. 99, stk. 1, nedlægges af fogedretten.

Henvisningen til retsplejelovens kap. 57 indebærer, at bestemmelserne om nedlæggelse af forbud vedrørende EF-varemærker i tilfælde, hvor forbudet alene skal gælde her i landet, kommer til at svare til de bestemmelser, der gælder for nedlæggelse af forbud vedrørende nationale varemærker.